यत्कृते ऽहमिदं दुर्गं प्रपन्ना भृशदारुणं ।
वनं प्रतिभयं घोरं शार्दूलमृगसेवितं ॥ ६३ ॥
यदि केश्चिदहोरात्रैर्न द्रक्ष्यामि नलं नृपं ।
आत्मानं श्रेयसा योक्ष्ये देहस्यास्य विमोचनात् ॥ ६४ ॥
को नु मे जीवितेनार्थस्तमृते पुरुषर्षभं ।
कथं भविष्याम्यद्याहं भर्तृशोकाभिपीडिता ॥ ६५ ॥
तथा विलपन्तीमेकामरण्ये भीमनन्दिनीं ।
दमयन्तीमथोचुस्ते तापसाः सत्यदर्शिनः ॥ ६६ ॥
उदर्कस्तव कल्याणि कल्याणो भविता प्रभो ।
वयं पश्यामस्तपसा क्षिप्रं द्रक्ष्यसि नैषधं ॥ ६७ ॥
निषधानामधिपतिं नलं रिपुनिपातिनं ।
भैमि धर्मभृतां श्रेष्ठं द्रक्ष्यसे विगतज्वरं ॥ ६८ ॥
विमुक्तं सर्वपापेभ्यः सर्वरत्नसमन्वितं ।
तदेव नगरं भूयः प्रशासतमरिंदमं ॥ ६९ ॥
द्विषतां भयकर्तारं सुहृदां शोकनाशनं ।
पतिं द्रक्ष्यसि कल्याणि कल्याणाभिज्ञनं नृपं ॥ ७० ॥
एवमुक्त्वा नलस्येष्टां महिषीं पार्थिवात्मजां ।
तापसा ऽन्तर्हिताः सर्वे साग्निहोत्राश्रमास्तदा ॥ ७१ ॥
सा दृष्ट्वा महदाश्चर्यं विस्मिता चाभवत्तदा ।
दमयन्त्यनवद्याङ्गी वीरसेननृपस्नुषा ॥ ७२ ॥
किं नु स्वप्नो मया दृष्टः को ऽयं विधिरिहाभवत् ।
क्व नु ते तापसाः सर्वे क्व तदाश्रममण्डलं ॥ ७३ ॥
ध्यात्वा चिरं भीमसुता दमयन्ती शुचिस्मिता ।
भर्तृशोकपरा दीना विवर्णवदनाभवत् ॥ ७४ ॥